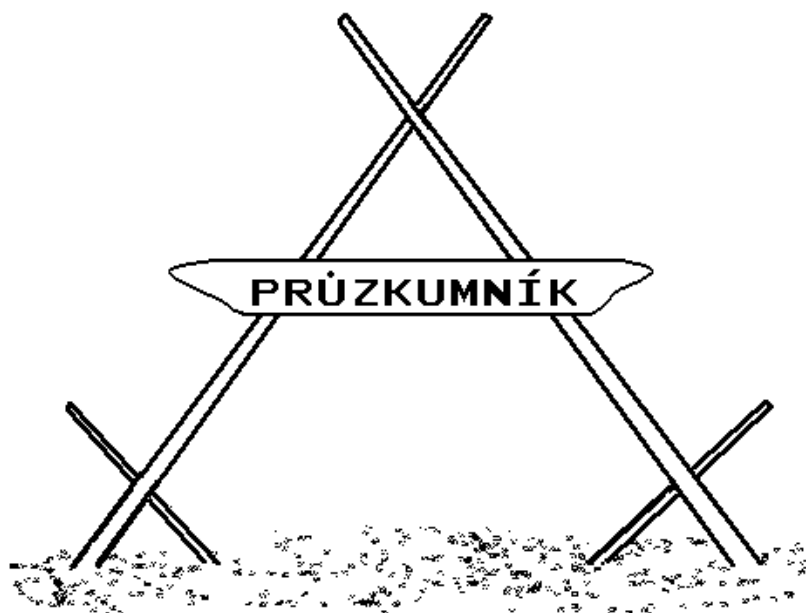

NOUZOVSKÝ
ŽURNÁL 1992

3

NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Informační servis	2
Informace o tom, co se stalo a co se stane, dů- ležitá upozornění	
Do Českého ráje cesta příjemná je	3
Výprava do Hruboskalska	
Skákající peněženka	8
Starý vtíp stále účinný	
Není trouba jako trouba	9
Jak Marian málem napálil Helenu	
Slavné úrazy.....	10
Volné pokračování seriálu o kuriózních úra- zech	
Latrínová story.....	12
Volné pokračování seriálu o táborových latrí- nách a jejich uživatelích	
Živelné pohromy (1).....	14
Nový seriál o živelných pohromách na tábo- rech	
Dobrou noc	17
Večerní příhody z prvního tábora v Nouzově	
Slavné výroky	18
Nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

Nouzovský Žurnál č. 3, rok 1992, 6. ročník
Toto číslo vyšlo 21. 9. 1992 v Kolíně

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Tak už je tu zase školní rok. Tábor utekl jako voda, ale my se k němu na stránkách Nouzovského Žurnálu ještě vrátíme nejen v tomto čísle. Teď nás ale čekají pravidelné výpravy, a proto přinášíme termíny jejich konání až do vánoc:
  - 3. 10.
  - 17. 10.
  - 31. 10.
  - 14. 11.
  - 28. 11.
  - 12. 12.
- ◆ Rok utekl jako voda a už je tu opět akce Návrat. Její už 7. ročník se koná 3. / 4. října a organizátory jsou Kosa a Haňára. Nechme se překvapit. Nouzovský Žurnál samozřejmě u toho nebude chybět.
- ◆ Pokud to ještě nevíte, naše táborová zdravotnice Helča se vydala do víru velkoměsta za prací. Pokud snad někdo předchází větu pochopil jinak, tak upřesňujeme, že Helča pracuje jako zdravotní sestra v Praze na Bulovce. Přejeme jí hodně štěstí, pracovních úspěchů a doufáme, že se s ní budeme i nadále často setkávat.

CO SI PŘEČTETE V DALŠÍM ČÍSLE

- reportáž ze 7. ročníku akce Návrat 1992
- pokračování seriálu Živelné pohromy
- Šed'ovy zážitky z natáčení filmu na letošním táboře
- slavné výroky
- a spousta dalších zajímavostí

DO ČESKÉHO RÁJE CESTA PŘÍJEMNÁ JE

Na 16. května měl připravenou výpravu Šeďa.

„To zas projedeme polovinu Čech,“ nechal se slyšet Kuba.

Cílem výpravy bylo tentokrát Hruboskalsko. Ráno v 6:30 se sešlo před nádražím asi 30 turistiky chtivých jedinců. Když si vzpomeneme na ubohou účast v dřívějších letech, je to velký rozdíl. Zřejmě všeobecný nárůst cen způsobil, že rodiče už tolik nejezdí o víkendech pryč a děti mají víc času.

Tentokrát nebyly žádné potíže s opozdilci. Marian vybral peníze, koupil lístky a všichni se usadili ve spěšném vlaku do Rumburka. Ten se v 6.50 dal do pohybu. Výraznou postavou této výpravy se stal beze-sporu Krokodýl. Neustále se pokoušel vystoupit z vlaku za jízdy oknem, takže ho vedoucí nestačili od okna odhánět.

„Buchta 1 dobrá, buchta 2 mírně okoralá,“ hlásí Marian od okna stav reprezentantek hezčí poloviny lidstva, které vlak míjí.

„Tohle není buchta, to je chlap,“ upřesňuje po chvíli.

„To je řízek,“ dodává Šeďa.

Vlak se blížil k Mladé Boleslavi. Slon měl zatím plno energie, a tak přemýšlel, jak Helče znepříjemnit život. Svázal jí boty tkaničkami a pořádně zatáhl. Aby se Helča nebránila, drželi ji další tři. Slon pak vyběhl na chodbičku k oknu a ruku s botami na svázaných tkaničkách vystrčil ven. Rychlost vlaku byla právě asi 90 km/h.

„Co děláš?“ křičel Čert, který vykukoval z vlaku o několik oken dál po větru. „Vždyť nás udusíš!“

Mezitím se Helča vymanila ze sevření. Slon s botami prchl na druhou stranu vagónu. Mladá Boleslav, kde se muselo přestupovat, se rychle blížila. Pokud si Helča včas nenajde a nerozváže boty, bude muset jít bosa. A kdo zná nádraží v Mladé Boleslavi, ví, že nástupní ostrůvky mezi kolejemi jsou z jemné šterkové drtě.

Helča samozřejmě boty nedostala, a tak v Mladé Boleslavi musela přestupovat bosky. Přijela motorová souprava z Prahy. Průzkumníci nastupovali do vagónu.

„Slone, prosím tě, dej mi ty boty,“ žadoní Helča.

„Já je nemám,“ tvrdí Slon.

Boty se zatím pohupovaly na nárazníku vagónu, do kterého nastu-

povali. Když je Helča objevila, Slon byl rychlejší a zase jí je sebral. Dostala je až ve vlaku a mohla se cvičit v rozvazování uzlů.

Z vlaku vystoupili v Turnově. Prvním cílem byl hrad Valdštejn. Cesta vedla asi 2 km po rovině údolím potoka Libuňky. Pak se otočila do kopce a začalo dlouhé stoupaní. Po dalších dvou kilometrech se v lese objevil kamenný most se sochami a hradní bránou. U brány seděl na ochozu mostu hradní pán s kasou, vybíral vstupné a za to poskytoval odborný výklad o historii hradu, a pak platící vpustil dovnitř. Hrad Valdštejn je totiž soukromý.

Průzkumníkům se na hradě líbilo. Byl odtud také pěkný výhled na zasněžené Krkonoše. Na nádvoří se chytali k odpolední produkci šermíři. To bylo něco, hlavně pro kluky. Všichni se smáli, když se z hradní brány vynořil Krokodýl, v jedné ruce štít, ve druhé krátký meč (dlouhý by asi táhl za sebou).

Čas ale tlačí, je potřeba jít dál. Ušli pár metrů a skončili v hospodě. Teplota vzduchu stoupala, a tak si šli všichni koupit nanuky. Pak teprve mohli pokračovat v cestě do Hruboskalského skalního města. Helča zjistila, že jí těžce vydobyté boty tlačí, a tak většinu této cesty absolvovala bosa. Průzkumníci se zastavují na každé vyhlídce, lezou po skalách a Marianovi je z toho těžko.

Prohlídku skalního města zvládli bez újmy na zdraví. Před Hrubou Skálou narazili na směrovku Adamovo lože 50 m.

„To musím vidět,“ prohlásil Marian a zamířil do skal.

Adamovo lože bylo skryto ve skalách, které tvořily jakousi velkou místnost (bez střechy ovšem), po jejímž obvodu byly různé skalní dutiny. V jedné bylo něco na způsob kamenné pohovky. To bylo zřejmě to lože. Adam zde momentálně nebyl, byla tu jen hejna komárů. Helča, Jana a Šeďa usoudili, že by to mohlo stačit a odešli bočním „neoficiálním“ vchodem. Nebyli sami, kdo opustil tuto komáří líheň. U cesty se na kládách slunily Dáša a obě Lenky.

„Že vás to baví se takhle ozónit,“ krouťí hlavou nechápavě Šeďa.

„Vid’!“ přidává se Jaruška. „Že můžou být na tom sluníčku.“

„Já se vám divím, že můžete být ve stínu,“ odpověděla líně Lenka Švandová.

To už přišli i ostatní a pokračovali na Hrubou Skálu. Tam to vypadalo jako na Václaváku, a tak šli hned dál až k rybníku jménem Vidlák. Jenže rybník byl vypuštěný a nijak příjemně to zde nevonělo. Průzkumníci zapadli kousek dál do lesa a začali likvidovat své zásoby

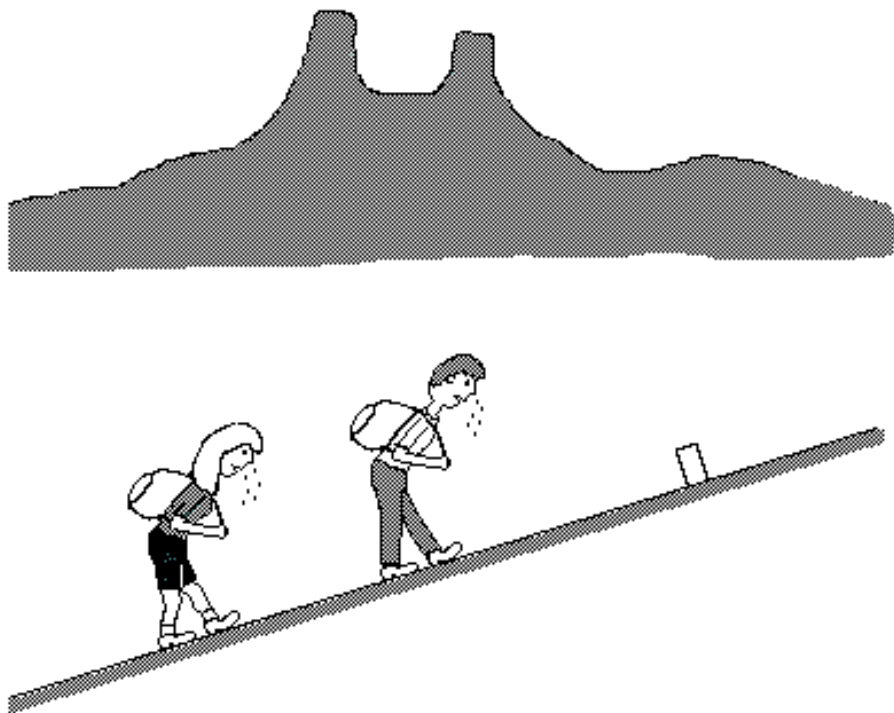
jídla. Marian se vytasil s kyselým zelím, které si koupil v Turnově. Do odjezdu vlaku zbývalo něco přes 2 hodiny. Marianovi se už na Trosky nechce. Šed'a je toho názoru, že když už jsou tady, byla by škoda se tam nepodívat. Marian tedy balí zbytek zelí do pytlíku a vyhlašuje odchod.

Stoupání na kopec, kterému vévodí dvě věže Panna a Baba, bylo náročné. Vpředu vyšlapoval Čert, Slon a další po skupinkách. Celý roztrhaný peloton uzavíral Marian, který tlačil před sebou nejmladší členy.

„Kdo si to vymyslel, stavět hrady na kopci,“ rozčiluje se Jaruška.

„Hele, támhle je Čert,“ ukazuje náhle do lesa nalevo od silnice, po které šli.

„Tak si to zkrátíme, tady je sucho,“ navrhl Šed'a a celá skupinka se vydala přímo do kopce.

Trosky pod Troskami

„To jsme je doběhli,“ pochvalovali si při pomýšlení na ty, kteří šli mezi Čertovou skupinou a nimi. Ostatní skupiny je napodobují.

Následuje závěrečný trhák a je tu cíl. Pod Troskami přibývá trosek. Linda v závěrečné fázi výstupu zakopává a padá vysílením. Po chvíli oddechu si jdou ti, kterým zbyly ještě síly, koupit vstupenku na hrad. Za to si mohou vyšlapat pěkných pár schodů až pod jednu z věží. Odměnou jim je nádherný výhled. Je vidět Bezděz, Ještěd, zasněžené Krkonoše, zkrátka jako živá mapa.

„Támhle je Valdštejn,“ ukazuje Šed'a do dálky na střechu vykukující z lesa.

„Taková dálka,“ zhrozil se Kuba, „to snad není možný.“

Mezitím dorazil pod hrad Marian se zbytkem Průzkumníků. Marian padl na zem a dal si pod hlavu batoh. Rozlehl si přitom pytlík se zbylým zelím a rázem měl o zábavu postaráno.

Z kopce na železniční zastávku Borek pod Troskami už to šlo samo.

Na zastávce našli kluci vodu.

„Mariane, myslíš, že je pitná?“

„Je to pumpa nebo kohoutek?“ ptal se Marian.

„Kohoutek.“

„Úplavice má inkubační dobu 6 hodin, to už budete doma,“ mávl Marian rukou.

Ve vlaku se pořád Krokodýl zajímal, co by se stalo, kdyby se vlak rozpojil. Kdoví co měl za lubem, protože, když mu Šed'a vysvětlil, že by se ihned zablokovaly brzdy a vlak by se zastavil, Krokodýl posmutněl a dál se už o to nezajímal.

V Jičíně se přestupovalo na vlak do Nymburka. Byl to motoráček a dva přípojné vozy. Průzkumníci vlezli do prvního vozu za motoráčkem. Bylo tam asi 10 lidí. Když se všichni usadili, řekl Slon:

„Nepůjdeme do posledního? Ten je volnější.“

Zase se zvedli, vyhrnuli se ven a zaplnili poslední vagón, kde bylo asi 5 lidí.

„Vy to tady máte zamluvený?“ zeptali se a aniž čekali na odpověď, zvedli se a vystoupili. Vagón byl náš.

Po odjezdu z Jičína se objevily Krkonoše v celé své kráse. Zasněžená Labská louka, zasněžené Kozí hřbety a holá Sněžka.

Zpívá se, že do Českého ráje cesta příjemná je. Ale o zpáteční cestě se už taktně mlčí. Není divu. Trvá totiž skoro dvakrát tak dlouho, tak-

že moc příjemná není. Po dalších dvou přestupech v Nymburce (v Nymburce město a Nymburce hlavní nádraží - „To je blázinec,“ kroutí hlavou Marian) seděli konečně ve vlaku do Kolína. Marian a Čert se ještě provětrávali venku. Kolem oken vagónu, kde byli Průzkumníci, procházelo několik borců pochybného zevnějšku.

„To jsou pionýři, ne?“ povídá jeden.

„Ty vole, pionýři už nejsou,“ poučoval ho druhý, „to jsou skauti.“

Pak se zastavili u Mariana a Čerta a s vážnou tváří je poučovali, že by neměli před dětmi kouřit.

Čas odjezdu se blížil. Čert a Marian nastoupili a po chvíli se vlak rozjel. Zanedlouho byli v Kolíně a to byl konec výpravy do Českého ráje.

SKÁKAJÍCÍ PENĚŽENKA

„Hele, tady někdo zapomněl peněženku,“ řekl Čert a sehnul se pro ni.

Peněženka se vznesla do vzduchu a ladným obloukem překonala vzdálenost jednoho metru. Slon a Starosta, kteří stáli opodál, se začali chechtat.

„Blbý fóry, to jsem si moh myslet,“ nadával Čert.

„Chytil se, chytil se,“ poškleboval se Starosta a navíjel vlasec s peněženkou na cívku.

Vtip je to starý, ale stále účinný. Kdo by neměl zájem o bezpracně vydělané peníze. Starosta se hned rozhlížel, koho by dál nachytil. Nalíčil před snídaní peněženku v jídelně a čekal. Na háček se chytil Honza. Všichni okolo se začali smát. Ostatní se k nim přidávali, až se utvořil velký hlouček.

„Čemu se smějete?“ zeptal se Šed'a, který právě přišel, nejbližšího táborníka smějícího se na celé kolo.

Otázaný se zarazil a povídá:

„Já nevím, ale smějou se všichni...“

NENÍ TROUBA JAKO TROUBA

„Ty rohlíky za moc nestojej,“ prohlásil Slon a všichni s ním souhlasili. Byli z Kolína zvyklí na lepší.

„Ale jsou čerstvý,“ bránil se Marian, aby náhodou někdo nevinil jeho.

Nebylo tedy divu, že rohlíky nešly příliš na odbyt. Dopadlo to tak, že zbyly ještě druhý den a Marian nařídil, že si každý povinně vezme jeden rohlík k večeři k párku.

„Co? Povinně rohlík?“ protáhla tvář Helena. „Já ho chci rozpíct.“

„Já taky, já taky,“ přidávali se další.

„Tak pojď,“ řekl Marian Heleně a otevřel troubu. Přitom se potutelně usmíval.

Helena nic zlého netuše vzala pět rohlíků a strčila je do trouby.

„Ale...,“ zarazila se, „vždyť je to studený!“

To už se Marian smál na celé kolo a otevřel troubu u vedlejších kamen, kde se topilo.

„No dobře, tak si to dej sem.“

Helena dala rohlíky do trouby a odešla z kuchyně. Venku pak vykládala:

„Marian mě chtěl napálit. A já mu na to málem skočila!“

SLAVNÉ ÚRAZY

2. května se stal na tábořišti v Nouzově kuriózní úraz Ještěrce. Oddíl zakoupil luk a šípy a táborníci začali trénovat. Kvalita šípů byla všelijaká. A tak se stalo, že když Ještěrka vystřelila šíp, zasekl se jí kousek vodicího peří z šípu do dlaně. Samozřejmě tak, že nešel vyndat. Mírně pobledlá Ještěrka přišla do srubu.

„Nemáte někdo náhodou jehlu?“

„Ne, proč?“ zeptal se Šéd'a.

Ještěrka ukázala dlaň. Šéd'a konstatoval, že má pouze nůž a ještě ne čistý.

„Ono by to možná šlo vytáhnout rukou, ale já nemám odvalu,“ řekla Ještěrka.

„To by tam mohlo něco zůstat,“ nesouhlasil Šéd'a. „To peří je zapíchlý proti srsti.“

Skorokvalifikovaná zdravotní sestra Helča nebyla tenkrát k dispozici. Nakonec se rozhodl Čert, že se operace ujme sám. Vytáhl nůž a Ještěrka zbledla ještě víc.

„Jen klid,“ uklidňoval ji Čert. „Na tom nic není.“

Ještěrka se pokusila o bezstarostný úsměv. Zůstalo jen u pokusu. Čert si zatím zorganizoval operační tým.

„Já jsem primář Sova a ty jseš anestezioložka Králová,“ otočil se na Šéd'u. „Drž ji, ať se mi necuká.“

Ještěrka držela statečně, ale bylo na ní vidět, že operace bez umrtvení není nic příjemného. Čert se zhostil svého úkolu téměř na výtečnou.

„Doma si to vydezinfikuj a kdyby ti ta ruka začala sebou cukat, tak jdi hned k doktorovi, mohla by to být otrava krve,“ radí ji Šéd'a.

Ještěrka chirurgickému týmu poděkovala, obalila si ránu kapesníkem a šla hrát další masové hry.

Hororuchtivým čtenářům můžeme sdělit pouze nudnou zprávu. Ještěrka operaci přežila bez pooperačních komplikací.

Už jste si asi všimli, že na táborech mají nejvíc úrazů vedoucí. Příčiny lze najít různé, ale to není důležité. Lecos lze vyčíst z příběhů, které vyšly v knize Velké akce. Tento fakt potvrdil i letošní tábor. Povíme si o kuriózním úrazu, který však v sobě skrývá ponaučení.

Dvě družiny vyrazily na soušky. Vyhlédli si jednu pěknou velkou

u latrín. Začali ji podřezávat. Mezitím se ke kácení přidal i Čert. Ještě soušku dořízl a ta šla k zemi. Jenže cestou se párkrát zarazila o větve a ty soušku stočily. To mělo za následek, že souška odskočila od pařezu značný kus stranou, větší, než se čekalo. A stranou stály obě Helenky. Padající kmen je šlehl po nohách, Helenu navíc srazil z klád, na kterých stála, a přimáčkl jí mohu mezi dvě klády. Všichni zkoprněli, Helena se vyděsila a vrhla se o něco méně postižené Helče do náruče s výkřikem:

„Promiň Helčo, já jsem hysterická!“

Situace byla mírně infarktová. Zatímco se obě zraněné navzájem povzbuzovaly, Čert zkoumal situaci a došel k názoru:

„To je v pytli, to je určitě zlomený.“

Měl na mysli Heleninu nohu. V Helče se probudila zdravotnice a zranění nezranění, vyrazila do tábora pro nosítka. Čert ji však zarazil a odnesl Helenu v náručí. Naštěstí se z domnělé zlomeniny vyklubala jen naražená noha, což potvrdil i rentgen. Helča na tom byla ještě lépe, ta měla nohu jen odřenou.

„To je tak, když se pustěj ženský do lesa. Pak to takhle dopadá,“ prohlásil Starosta.

To už byla všechno legrace a firma H+H nabízela, že pokácí cokoliv, že už má praxi. Ale když si kdokoli uvědomil, co všechno by se mohlo stát, běhal mu mráz po zádech ještě hodně dlouho.

LATRÍNOVÁ STORY

Roku 1988 vycházel v Nouzovském Žurnálu malý seriál s názvem Latrínová story. Pojednával o historii latrín v Hryzelích a různých příhodách s tím spojených. V knize Velké Akce pak Latrínová story vyšla rozšířená o příhody z Nouzova až do roku 1990. Život však jde dál a my můžeme na tento úspěšný seriál volně navázat.

Pokud vám někdo bude tvrdit, že nouzovské latríny fungují už 6 let, má pravdu a nemá. Samozřejmě, jáma, která tvoří nejdůležitější část latríny (tedy až po prkýnku), 6 let nevydrží. Jiné je to s konstrukcí, která je postavená nad jámou. Když je jáma plná, jednoduše se vykope jiná, konstrukce se přenese a je to. Konstrukce latrín skutečně pocházejí z roku 1985. Tehdy se konala velká sláva při příležitosti zahájení provozu latrín spojená se slavnostními projevy a v neposlední řadě i s přestřižením pásky a s čestným vyzkoušením funkce tohoto blahodárného zařízení. Zkrátka scéna jako vystřižená z knížky Zvonokosy. Od té doby latríny slouží, jen je třeba včas vyměnit shnilou část konstrukce nebo roztrhanou lepenku, která kryje střechu.

Je s podivem, že dosud nedošlo ke katastrofě během přesunu latríny na nové místo. To se obvykle dělá tak, že se vykope nová jáma, a pak se přesune konstrukce po částech, protože se musí nejdříve rozebrat. Nosná část, která drží prkýnko, je pochopitelně pevně zakotvená do země, takže nejde jednoduše vzít celou latrínu a přenést ji najednou. Postupy jsou různé.

Při prvním přesunu latríny na konci tábora 1986 došlo ke kuriózní situaci. Práce na přenesení latríny přerušil déšť. Takže se stalo, že během této doby zájemci o služby latríny našli latrínu v rozestavěném stavu. Už jí mnoho nechybělo. Jámu měla, střechu měla, jen prkýnko chybělo. Někteří čistotní táborníci pak dokonce ze zoufalství vykonávali činnost v dřepu nad nově vyhloubenou jámou, do které se mezitím začala stahovat voda. Co by se stalo, kdyby jim předčasně došly síly nebo jim někdo zlomyslný pomohl... Raději nebudeme domýšlet.

Roku 1991 se stala nepříjemná věc Slonovi. Šel na latrínu, pohodlně se usadil, uvolnil se a čekal. Náhle se ozval děsivý zvuk. Latrína se bortí, pomyslel si vyděšený Slon, chytil se křečovitě prkýnka, zavřel oči a odevzdaně čekal, až ho pohltní bezedná hlubina nenasytné jámy. Bude první, kdo opravdu prokazatelně spadne do latríny, ale toto pr-

venství ho vůbec netěšilo. Když se však dlouho nic nedělo, otevřel oči a zjistil, že sedí na prkýnku, latrína stojí na svém místě a všechno je v pořádku.

A co se vlastně stalo? Den předtím vydatně pršelo, lepenka se zprohýbala a vytvořily se v ní kaluže. A právě v době, kdy tam Slon seděl, lepenka nápor jedné kaluže nevydržela a protrhla se s velkým rachotem, jak to lepenka umí. Latrína tedy nepadla, ale Slon málem do ní leknutím spadl sám.

Latrína je místo poetické, plné inspirace. Každý sem však kromě toho, co je nám všem společné, chodí zřejmě za něčím jiným. Třeba Helena jednou před nácvikem na pohádku pro rodiče na návštěvní den prohlásila:

„Teďka si jdu shánět rekvizity, tak jdu na latrínu.“

Špek chodil svého času na latrínu na ostré střelby. Haňára zase z lelosti žádala ostatní, aby jí to vzali s sebou, když už tam jdou.

Zvláštním případem byl Máček. Nikdy nevěděl, jestli se ještě vůbec vrátí, a proto se před odchodem na latrínu loučil:

„Sbohem!“

ŽIVELNÉ POHROMY (1)

Na tábory jezdíme už přes 20 let. Za tu dobu nám už příroda připravila lecjakou zábavu v podobě rozpoutaných živlů. A když to nebyla příroda, byl to člověk. V tomto seriálu se budeme zabývat několika živelnými pohromami ohrožujícími tábor.

1. Vichřice

Střední Čechy jsou velice poklidným místem. Tajfun je zde neznámým hostem, cyklón, hurikán a jim podobné jevy jakbysmet. Pouze občas sem zabloudí nějaká vichřice. Představíme-li si podsadu s celtou, napadne nás, že na její zborcení stačí silnější vítr, ani to nemusí být vichřice. Jenže kupodivu celta vydrží víc, než se zdá. Závisí také na konstrukci, na které je celta natažená. Je-li konstrukce vratká, stačí ke shoení celtly i silnější vánek. V extrémních případech se stan sesype vlastní vahou, jako se to stalo letos Delfinovi. Samozřejmě v noci podle zákona schválnosti. Pokud je ale solidní konstrukce, pak při silném větru stačí pevně zašněrovat celtu a budete se divit, co vydrží.

Roku 1977 v Hryzelích předposlední den tábora hlásilo rádio, že v noci přijde od západu vichřice. Následoval výčet škod, které už stačila napáchat. Mezi vedoucími zavládlo zděšení. Někteří se sice pokoušeli atmosféru trochu zlehčit tvrzením:

„No co, aspoň to nebudeme muset zítra bourat.“

Situace však byla vážná. Bylo rozhodnuto, že hlídky se budou střídát po hodině a budou tříčlenné, dva táborníci a jeden vedoucí. Pokud přijde vichřice, hlídka vyhlásí poplach a další opatření se provedou podle síly větru. Krajním opatřením je evakuace tábora v případě hrozby padajících stromů. To už by přestala veškerá legrace.

Byla to jedna z nejtěžších nocí. Leckomu se neusínalo dobře. Vedoucí se několikrát za noc probouzeli. Nakonec se však nestalo vůbec nic. Vichřice se trochu stočila a střední Čechy minula.

Pořádná bouřka nás zastihla roku 1986 v Nouzově. Divoký vítr, který bouřku předcházel, rozkymácel stromy v lese nad srubem (ten tam ovšem ještě nebyl) tak, že Mártý hned vyhnal táborníky ze stanů, které byly lesu nejbliž. I tentokrát se nic nestalo, po příchodu deště se vítr utišil. Ale opatrnosti nikdy nezbyvá.

2. Voda, bahno a oheň

Hryzelské tábořiště bylo na svahu, takže by se dalo předpokládat, že přebytečná voda steče dolů do potoka. Jenže tak jednoduché to není. Louka má zřejmě jílovitý podklad a po vydatné sprše se velmi rychle tvořila silná vrstva bahna. Marně jsme proti němu bojovali dřevěnými chodníky. Dokonce se zakazovalo chodit přes tábořiště. V dobách největší bahenní krize byla vyhlášena bahnu válka pod budovatelským heslem ZA BOJ PROTI BAHNU. Boj spočíval v tom, že se bahno nakládalo lopatami na kolečko a vyváželo se pryč. Bahno zvítězilo.

Naproti tomu nouzovská louka je podmáčená, nebo aspoň byla. V letech 1984 až 1987, kdy se přes hráz na Vavříneckém potoce dalo přejít suchou nohou jen vyjímečně, se v rohu, jehož hranice tvoří les a náhon, vyskytovala bažina, ve které jednou zemědělci málem zahrabali traktor. Tenkrát tam totiž vedla cesta. Dnes zde roste nejlepší tráva, protože netrpí nedostatkem vody. Přesto však platí dnes stejně jako dříve, že po dešti sice voda chvíli zůstává na louce stát, ale brzy se vsákne a louka vyschne.

Roku 1980 v Hryzelích jsme si smůlu vybrali nejméně na 10 let dopředu. Tábor se konal první tři týdny v červenci a celou tu dobu přšelo. S menšími či většími přestávkami, ale denně. Často i celý den. Bahno dostalo barvu hnědofialovou, příliš vábně nevonělo a hlavně silně klouzalo. Jedním z prvních postižených byl Pavel Bleha zvaný Lávra.

Ráno před bodováním stanů uklouzl a sedl si do bahna. Nezbylo mu nic jiného než si vzít čisté téměř sváteční kalhoty. Jeho spolubydlicí Fanas měl službu v kuchyni a odjel pro vodu. Ten den měli kluci ve stanu výjimečně pořádek a dostali 10 bodů. Lávra byl štěstím celý bez sebe, a když Fanas přijel s vodou, běžel mu naproti přes tábořiště a volal:

„Fáňo! Máme deset!“

Náhle mu ujela noha a už seděl opět v bahně.

„Do pr....,“ prohlásil naplno k všeobecnému obveselení a šel si vzít tepláky, protože další kalhoty už neměl.

Potom byl vyhlášen zákaz chození přes tábořiště. Kdo neuposlechl, musel si do bahna sám dobrovolně sednout, aby si to pamatoval. Komu by se nechtělo, tomu by jiní ochotně pomohli. Našlo se pár sklero-

tiků, které tento trest postihl. Mezi nimi byl i sám hlavní vedoucí Lád'a Novák. Zákazy platí pro všechny stejně.

V posledním týdnu tábora přijela hygienička. Když viděla tábořiště, které připomínalo spíš arénu pro zápasy v bahně, zhrozila se:

„Kdy končíte?“

„Za čtyři dny.“

„Je někdo nemocný?“

„Ne.“

„V tom případě jsem tady nebyla, jinak bych to tady musela zavřít,“ prohlásila a odjela.

Na hryzelském tábořišti stál velký stan zvaný hangár nahoře u lesa a byla v něm kamínka na dříví, používaná k sušení mokrých věcí. Na táboře roku 1980 byla samozřejmě v plném provozu. V polovině tábora se jednou odpoledne déšť uklidnil a dokonce poprvé za tábor trochu vysvitlo sluníčko. Všichni vyběhli na louku a hráli míčové hry. Nejstarší vedoucí seděli v jídelně a radili se u kafe, co dál. Náhle někoho z táborníků napadlo se podívat směrem k táboru a uviděl, jak z hangáru šlehají plameny.

„Lád'o! Hoří hangár!“ zařval na hlavního vedoucího do jídelny, odkud nebylo na hangár pořádně vidět.

Lád'a se ani neotočil.

„No jo, ať si hoří,“ mávl rukou.

Teprve pak si uvědomil obsah věty.

„Cože? Hangár? Ježíšmarjá! Motorka! A benzín!!!“

A vrhl se do hangáru. To už se všichni táborníci přihnali do tábora a začali hasit. Lád'a vyhodil ven dva kanystry s benzínem. Jen zasyčely, když dopadly do bahna. Pak vyvedl motorku. Ostatní mezitím uhasili požár, který naštěstí nebyl tak hrozný, jak vypadal.

A jak k němu došlo? Velice snadno, jak už to bývá. Ponožka spadla ze sušáku na kamna a vzňala se. Hangár sice nechytl, byl tak mokrý, že byl naprosto nehořlavý, ale shořelo několik kusů oděvů táborníků. Někteří to oplakali. S pietou pak táborníci přibili na stěnu jídelny ohořelé cáry oranžového trička a k nim napsali na cedulku:

Čest jejich památce.

(Pokračování příště)

DOBROU NOC

Rok 1984 bude navždy zapsán do historie jako rok konání prvního tábora na Nouzově. Vedoucím tábora byl tehdy Bréca zvaný též Starý Medvěd nebo také Velká Medvědice. Postavu na to měl.

Jednou večer po poradě šel spát Bréca do svého stanu. Ostatním vedoucím se však spát nechtělo. Měli dobrou náladu a přemýšleli, co by komu vyvedli. Nakonec to vymysleli, především Myška a Haňára. Všichni vedoucí postupně ve dvojicích šli dát již usínajícímu Brécovi dobrou noc. První šli Myška a Šed'a.

„Bréco, dobrou noc.“

„Hm, dobrou. Doufám, že vás bude ještě hodně.“

„Kdepak!“

Myška a Šed'a se vrátili do kuchyně (nynější nárad'ovník) a vyslali další dvojici. Ta už se místo slušné odpovědi dočkala pouze zlého zavrčení. Třetí dvojice, Kosa se Želvou, uslyšela jen cvaknutí komory startovací pistole.

Kosa přiběhl do kuchyně:

„Už nabíjí!“

Další dvojici Bréca suše oznámil, že jestli přijde ještě někdo, bude střílet a poštvé na ně celý tábor. Jak řekl, tak udělal. Když dostal od další dvojice přání dobré noci, začal zběsile střílet. Vedoucí prchli do lesa a čekali, co se bude dít. Bréca vystřílel zásobník, ale jinak se nedělo nic. tábor spal klidně dál, vyběhli jen Dodo a Čmelák, jinak nikdo. Nepřítele nikde neviděli, nikdo je nikam neposlal, a tak šli zase spát.

Když už jsme u Doda a Čmeláka, to byla výborná dvojice hlídačů (tenkrát se ještě hlídalo podle stanů, ne podle družin jako dnes). Jednou nastupovali na hlídku od 11 do 1. Vedoucí už šli většinou spát, až na pár vyjímeek. Mary a Šed'u zlákal měsíc, který byl v úplňku, a šli se na něj podívat nahoru na louku. Měsíček krásně svítil, když tu se rozhrnulo křoví a z něj se ozval Čmelák:

„Kdo je to?“

Mary a Šed'a ho pochválili, že dobře hlídá.

„A kde máš Doda?“ zeptal se Šed'a.

„Dodo mě dole jistí!“ triumfoval Čmelák.

SLAVNÉ VÝROKY

jaro 1992

Krokodýl u papírnickví v Kutné Hoře:

Tý vogo, to sou péra! Americký!

Trávníček: Vy tady lámete větve!

Honza: To my né. To cikáni.

Trávníček: Já jsem tady od rána až do večera do 22 hodin a ještě jsem je neviděl.

Honza: Ale to voni večer nejsou vidět!

Helena názorně předvádí Křečkům klik:

...a teď prsa až k zemi.

Šed'a: Tak to jsem v nevýhodě.

tábor 1992

Slon: To je přece nesmysl, tomu nevěřím.

Marian: Jak jsem prodal, tak kupuju.

Kuba: Lenko, mám tam zbytek prádla, tak mi ho vyper, dík.

Čert: Ona se mi Helena vysmála do ešusu.

Marian radí Starostovi, jak udělat terč pro luk:

Vycpi pytel do tvaru laně. On ti třeba někdo postojí.

Helena: Třeba Marian.

Marian: No, zas tak hezká ta laň bejt nemusí.

Dáša u snídaně: To budeme muset dneska makat?

Helena: Kdo chcete pomočit studenou vodou?

Marian: Šárko, to není z tvý hlavy, tos musela někde vyčíst.

Šárka: To mi prodali v knihkupectví.

Při koupání.

Ještěrka: Já hele, něco spadlo do vody! Jo aha, to byl Pavel.

Kluci se převlékají po koupání:

Helča: Kluci, dělejte.

Ještěr o Pavlovi: Když on ještě není dodělanej.

Ve srubu večer v šeru Starosta vytahuje láhev.

Helča: A hele, tady už se to rozjíždí.

Starosta: To je petrolej.

Myška: To jsou ty moje oblíbené pitomé hry.

Ještěrka po lesní hře kouká na svoje zasmolené ruce:

Ty brd'ó, příště si napřed umeju stromy.

Pavel při vzpouře odhání čumily od obsazené kuchyně:

Tady je vzpoura, jděte pryč, kšá, kšá!

Na hlídce.

Diverzant Pitras: Ahoj.

Hlídka Anča (překvapeně kouká): Tebe neznám.

Diverzant Pitras: Já sem taky nepatřím.

Hlídka Anča: Aha.

Cipísek: Já jsem jednou spadla z koně.

Z davu: A z živýho nebo houpacího?

Cipísek: Z dědečka.

Vojín: Jak bude letos vypadat program pro rodiče?

Čmelák: Jako vždycky. Děti, rodiče, oheň a noční masakr.

Katka S.: Starosto, ty máš brejle jak moucha vé cé.

Helena: Lenko, představ si, že jsem si namazala ksicht obličejem...

Lenka Š.: Cože?

Helena: Teda obličej ksichtem..., ale ne, krémem!

Marian: A co ty s těma cikánskejma kalhotama?

Soptík: Já tě poženu, až ti povyroستou vlasy na starý kolena, to jsou mexikánský kalhoty!

Pitras: To jsem byl ještě malý šťovík. Vystupovali jsme v Bez-
dězu za jízdy, protože tam vlak nestavěl.

Ostatní: ???

Pitras: No, on hodně přibrzdil, protože tam vystupovalo víc
lidí.

